

सेवेसाठी लेकरांच्या दृ”टांत

एकदा मी आणि माझे पती ड्वाईट कारने लांबच्या प्रवासाला निघालो होतो आणि कारमध्ये एकमेकांसोबत खूप चांगल्या प्रकारे बोलत होतो, जेव्हा देवाने लेकरांच्या सेवेच्या महत्वासंबंधी अचानक आमचे डोळे उघडले. आम्ही सेवेच्या योजनेविंयांची बोलत होतो आणि प्रार्थना करीत होतो. आम्ही प्रार्थना करीत असतांना देवाने आम्हाला दृ”टांत दिला.

मी लोकांची मोठी गर्दी पाहिली जे मोठ्या रस्त्याने धावत आहेत. लांब पल्याच्या ‘र्यतीसारखे रस्त्यावर हजारो आणि हजारो लोक होते. रस्त्याची पुर्ण लांबी धावणा-यांनी भरली होती. कोणालाहि हे लक्षात येत नव्हते की पुढे रस्ता संपणार आहे आणि पुढे कडा आहे. लोकांनी धावणे सुरुच ठेवले आणि ते कडयावरून तळाशी जाउन पडले.

तळाशी जखमी लोकांचा खच पडलेला होता.

तळाशी काही लोक होते जे जखमी लोकांची मदत करण्यासाठी पळत होते. मी पाहिले की तात्पुरते तंबू उभे केले आहेत जे दवाखाने आणि औ”ध उपचार केंद्र म्हणून काम करीत आहेत. डॉक्टर आणि परिचारीका लोकांना या वेगवेगळ्या तंबूत आणीत आहेत आणि त्यांची मदत करीत आहेत. काहीचे पाय तूटले आहेत, काहीना आणखी जास्त पट्टी बांधण्याची गरज होती, आणि काही जण मदत पोहोचण्यापूर्वीच गतप्राण झाले होते.

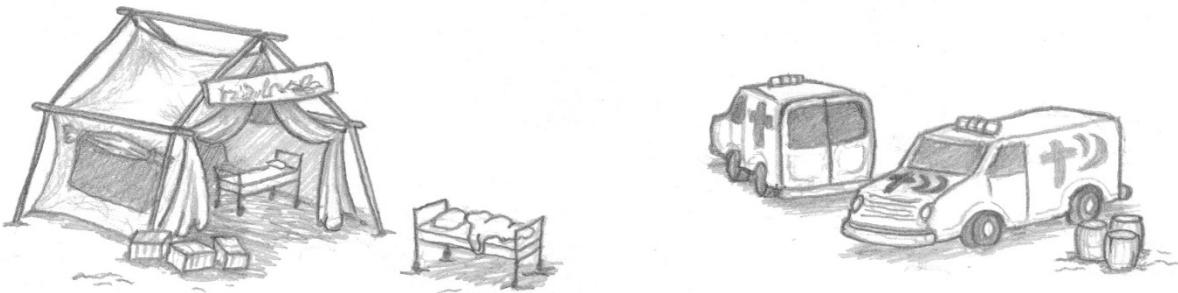
देवाने मला दाखविले की हे वेगवेगळे तंबू म्हणजे वेगवेगळे संप्रदाय. डॉक्टर्स हे पाळक आहेत, आणि लोकांना मदत करणारे सर्वजन म्हणजे सेवेत सहभागी असलेले लोक. असे दिसत होते की तीन लोक एका जखमी व्यक्तीची मदत करीत आहेत आणि वेगवेगळे संप्रदाय आपसात भांडत आहेत की कोण त्या जखमीला आपल्या तंबूत घेउन जाईल.

जे लोक रस्त्याने धावत होते ते लेकरांचे प्रतिक होते. देवाने मला दर्शविले की फार थोडे लोक लेकरांची मदत करीत आहेत आणि त्यांना येणा-या कडयाबाबत सावध करीत आहेत, ज्यावरून प्रत्येक जण खाली पडत आहेत. प्रत्येक सेवा, जे जखमी झाले आहेत त्यांची मदत करण्यासाठी कडयावरून खाली तळाशी जात आहे. परंतु वास्वविक बरेच जण मरण पावले आहेत, जे मृत्यू टाळता आले असते, तसेच सर्व वेदना देखील टाळता आल्या असत्या हे सांगण्याची आवश्यकता नाही.

तुटलेली हाडे आणि पट्रया वेदनांचे चिन्ह होत्या ज्या खिस्ताला ओळखण्यापुर्वी आणि त्यांचे जीवन बदलण्यापुर्वी लोकांना होत होत्या. सुटपत्राची वेदना, दुकान लूटणे आणि त्यामुळे तुरुंगात जाणे, चूकीचा विवाह करणे आणि वेगवेगळ्या पापात असतांना पकडले जाणे. या लोकांची मदत करणारे पु'कळ जण होते, पण फार कमी लोक कडयावरून खाली पडण्याआधी लेकरांची मदत करीत होते.

ही सेवा उत्साहवर्धक वाटत होती, कारण मरणाच्या उंबरठयावर असलेल्या कोणीतरी तुम्हाला दिसतो आणि तुम्ही त्यांना सलायन लावू ‘कता. काही मिनीटांच्या अवधीत, तुम्ही कोणाचा तरी जीव वाचविला आहे!

भोंगा वाजविणारी रूणवाहिका येते आणि सर्वजन पाहातात की तुम्ही रूणांना गाडीत टाकून तुमच्या संप्रदायाच्या तंबूकडे नेत आहात. परंतु जेव्हा तुम्ही लेकरांसोबत सेवा करता, जेव्हा एखाद्याला तुम्ही कडयावरून खाली पडण्यापासून वाचविता, तेव्हा तुता-यांचा निनाद नसतो. तेथे आवाज झाला नाही आणि काहीतरी विस्मयकारक झाले आहे हे कोणीहि पाहिले नाही. केवळ एक व्यक्ती होता जो लोकांसोबत पळणे थांबवितो आणि कडयावरून खाली पडण्याआधी थांबतो.

म्हणून, ड्रवाईट आणि मी असा विचार केला की लेकरांच्या सेवेसाठी आमचे नेत्र उघडण्यात आले आहेत. ती लेकरांप्रती सेवा नव्हती. ती मानवांसाठी सेवा होती, पुर्ण जीव आणि आत्मे. लेकरांची सेवा, वास्तविक लोकांना गर्दसोबत पळण्यापासून आणि न टाळता येणा-या संकटापासून वाचविणे आहे. लेकरांविंयांची जी एकच गो”ट लहान आहे ती म्हणजे त्यांचे ‘रीर आणि त्यांची पैशांची पिशवी लहान आहे. ते चर्चला दंशमांश देत नाहीत, आणि ते खुपच लहान दिसतात. परंतु ते स्पंजसारखे आहेत, पु”कळशी माहिती ते ‘गो”दून घेतात, आणि या जीवनात कसे “धावावे” हे शिकत असतात.

ड्रवाईट आणि मी असे ठरविले की आम्ही तंबू खाली सोडावे आणि वर शिखरावर चढावे आणि लोकांना कडयावरून खाली पडण्यापासून थांबवावे. लेकरांमध्ये सेवा करणारे केवळ थोडे लोक असल्यामुळे, आम्हाला हे महत्वाचे वाटले की जे लेकरांची सेवा करीत आहेत त्यांची मदत करावी. जे शिखरावर आहेत त्यांना उत्तेजन देणे आणि त्यांनी तेथेच राहावे यासाठी त्यांची मदत करावी हे आमचे काम होते.

मागील दहा व”र्षापासून मी मेक्सिकोमध्ये मिशनरी म्हणून सेवा करीत असतांना मला आढळून आले की लेकरांच्या सेवेतील ६० टक्के लोक त्या सेवेत राहावे असा विचार करीत नाहीत. मंडळीत आणखी चांगली जागा मिळेपर्यंत ते लेकरांमध्ये सेवा करीत आहेत. मी त्यांना समजू ‘कते कारण मी देखील तसेच केले आहे. मी लेकरांची सेवा १८ व”र्ष केली, परंतु त्या सेवेत राहण्याची मी योजना करीत नव्हते! मी लेकरांच्या सेवेची सुरुवात केली कारण मंडळीत सेवा करण्याची ती एक जागा होती. मी नेहमी असे गृहित धरले की मी स्त्रियांची सेवा करू लागेल आणि मग पाळकांची पत्नी होईल. आम्ही मिशनरी झालो तेव्हा मी आनंदीत झाले, कारण खिस्ती समाजाच्या शिडीमध्ये मी वर गेले होते.

असे असले तरी लेकरांच्या सेवेकडे पुन्हा वळण्याचा मी विचार केला नव्हता.

गाडीमधील त्या महत्वाच्या दिवशी, जेव्हा आम्ही रस्त्यावरील प्रवासात होतो, ड्रॉइंट आणि मला परमेश्वर आम्हाला लेकरांच्या सेवेसाठी बोलावित आहे असे वाटले. ते केवळ बोलावणे नक्हते तर आम्हाला असे दिसून आले की आम्ही ती सेवा का करावी हे देखील देवाने आम्हाला दाखवून दिले आहे. कोणाला तरी शिखरावर जाऊन लोकांना कडयावरून पडण्याबाबत सावध करण्याची गरज होती. खाली पडल्यावर जखम बरी करण्यापेक्षा लोकांना पडण्यापासून वाचविणे महत्वाचे होते.

मी आशा बाळगते की या दृ॒”तांताने लेकरांच्या सेवेसाठी तुमचे सुधा डोळे उघडले असतील.

याचा संबंध प्रत्यक्ष शिकविण्यासोबत नाही. त्याचा संबंध ख-याखु-या आत्म्यांसोबत, ते पापात पडून त्यांच्या जीवनाचे नुकसान होण्याआधी काम करण्यासोबत आहे.

लेकरांच्या सेवेत आम्हाला पाळक, सुवार्तिक, शिक्षक, स्वयपाकी, फेसबूक चालक, कुशल तंत्रज्ञ, संगीतकार, कलावंत आणि इत्तरांची गरज आहे. खिस्ताच्या ‘रीराकडे जे सर्व काही आहे, त्याची लेकरांच्या सेवेत गरज आहे.

आम्ही केवळ शिक्षकांच्या ‘ोधात नाही. आम्हाला सर्वांच्या मदतीची गरज आहे. आम्हाला अशांची गरज आहे जे लोकांचे डोळे उघडतील आणि जीवनभर लेकरांची सेवा करतील. आम्ही ती सेवा तात्पुरती करणा-यांची मदत घेउ कारण आम्हाला मदतीची नितांत गरज आहे. परंतु लेकरांच्या सेवेसाठी समर्पित अशा प्रौढ लोकांची आम्हाला गरज आहे, ख-या आत्म्यांची मदत करण्यास आम्ही वचनबद्ध आहोत, खरेखुरे मानव, खरेखुरे लोक, ते कडयावरून खाली पडण्यापुर्वी!

Vision for Children's
Ministry Marathi

20132

www.ChildrenAreImportant.com
info@childrenareimportant.com
 We are located in Mexico.
 DK Editorial Pro-Visión A.C.

